

Oana BORS

„Sunt legat de țara asta cu un spasm de
nebun.”

De fiecare dată când intru în subsolul greu de fum al barului „Green Hours” pentru a fi spectator, coborârea înseamnă asumarea unei atitudini ce nu-mi aparține. O trăiesc cu neliniște de fiecare dată, o trăiesc cu lipsă de confort interior. Siguranța pe care mi-o dau fotoliile de pluș sau chiar simplele banchete din alte spații teatrale este undeva departe. Pentru conformismul meu, locul respiră un aer (prea) nonconformist. Și totuși, același. Îl regălesc. Îl știu. Poate ar trebui să mai știu că orice lucru practicat în mod repetat, capătă invariabil patina conformismului. Fie ea a unui conformism al nonconformismului. Cu nota sa personală, evident. Paradoxal, însă, pentru mine insecuritatea interioară persistă de fiecare dată.

Așa că mă întreb de multe ori ce-i îndeamnă pe creatori să vină aici. Acum câțiva ani a alege „Green”-ul... era doar o opțiune la marginea disperării și o șansă dată de generozitatea sau poate de flerul gazdei. Acum pare de bonton. Uneori doar atât. Nu întotdeauna specificitatea și particularitatea locului se regălesc în opțiune. Dacă spectacolul nu trăiește în spațiu, ci doar se construiește în spațiu, nu avem de-a face decât cu un act ratat. În acest sens, numai în acest sens, scena poate ierta orice. Astfel de locuri, nu.

Ultima mea experiență, de acest gen, la timpul scrierii, a fost: *Stop the tempo* – text și regie, Gianina Cărbunariu. De data asta am descoperit relația perfectă. Chiar una dublă, prin temă și simbolică. Tema: trei tineri plictisiți de propria viață, găsesc plăcerea supremă în a opri energia electrică din cluburi, supermarket-uri, săli de teatru. De fapt, un parcurs simbolic al disperării pentru o societate care trăiește în subsoluri. În subsolurile vieții. Fie că se alege „anesteziera” în discotecii sau baruri, fie că se alege „perfecțiunea unei vieți cu trei slujbe”, conformismul (mecanismele înțepenite) blochează. Cei trei protagoniști, pierzându-se printre noi – la rândul nostru protagoniști ai conformismului propriu – refuză să facă parte dintre „transfugii lucidității”. Aleg exercițiul negației. Negândit de dinainte și întâmplător împreună. Vin din experiențe diferite și îi unește doar sastisirea.

Maria: „Am 27 de ani și trei joburi. Fostele mele colege mă invidiau îngrozitor.”

Rolando: „Nimeni nu mă mai suna să-mi propună vreo chestie într-un club. Probabil nu eram destul de bun [...] la un moment dat cred că am avut și niște fani.”

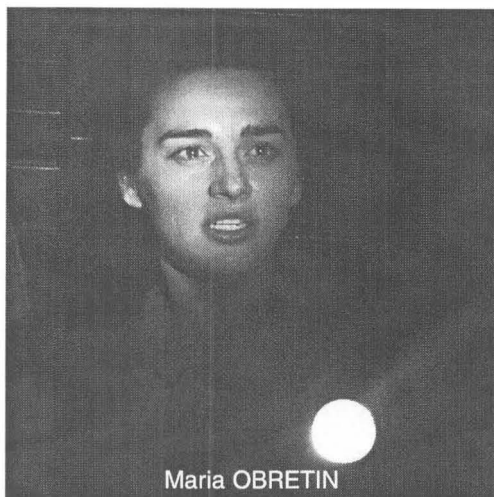
Paula: „[...] Ea plecase cu individul acela. Am pornit hotărâtă spre primul club care mi-a venit în minte.”

Ei sunt cei care nu mai au loc în propriile vieți...„nu mai am loc nicăieri, nici în mine” spunea și poetul Marius Ianuș, pe care autoarea îl ia s-o însoțească în discursul său. Și atunci, în disperarea neputinței, găsesc soluția satisfacerii totale: decuplarea. Propria decuplare prin decuplarea societății de la ideea de societate. De la clișeele servite pe post de autentic. De la combustia care alimentează continuu și constant o fantasmă întreținută. Decuplarea de la energia electrică, sursă

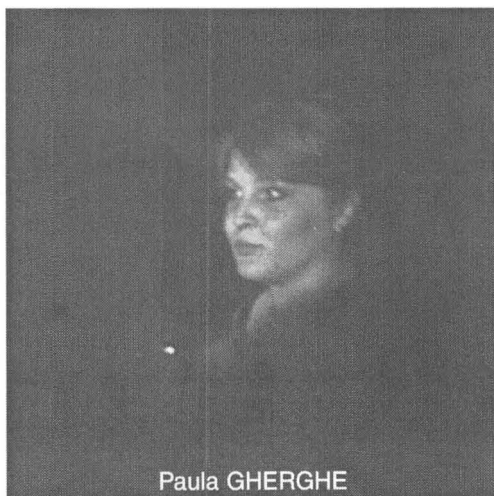
de totală dependență pentru existența și coexistența noastră în celulele locative ale vieții. În bezna subsolului, tinerii au însă energie de schimb. Bateria lanternelor. Flash-urile lor sunt fixate pe propriile fețe. Focalizare extremă, ce nu lasă alternativă rechizitoriului și, mai ales, autorechizitoriului. Golgota este însă asumată. (Pentru plăcerea căutării de simboluri: spațiul de joc avea, poate întâmplător sau nu, forma crucii.). Din păcate, asumarea le aparține doar lor. Actul disperat de a-i forța pe ceilalți la reflecție oferindu-le momente de întuneric nu are și nu va avea efect. Ei, însă, vor persevera, nevoia aceasta există. Vor cădea și ei în conformism? „Sunt legat / de țara asta măreață / cu gheare de sânge, / cu un spasm / de nebun.“ – spunea Marius Ianuș. „Mai avem foarte multe proiecte pentru România“ – spun ei. Dar oare România ce spune? E întrebarea cu care rămânem când până și lumina lanternelor se stinge.

Forța demonstrației de la „Green“... își găsește seva în simbioză și autentic. Restul se subsumează. Regizoarea și în același timp autoarea, actrii, fac parte din aceeași generație, o generație care se poate numi așa pentru că vrea să existe. Grupul *dramAcum* (din care regizoarea face parte) poate că nu este încă o mișcare, poate este doar un început, o stare, dar conține intrinsec nevoia de a se constitui într-o generație. Ceea ce revine la definirea individualului prin reflexia în celălalt și a construirii timpului social propriu prin poziție și atitudine. Iar rândurile scrise de autoare pe prima pagină a manuscrisului, *text dramAcum*, poate spun mai mult: „Maria, Paula, Rolando sunt numele actorilor pentru care am scris acest text. Personajele pe care le interpretează au fiecare nume, însă nu și-l cunosc unul altuia. Am păstrat totuși numele actorilor pentru a diferenția cele trei voci, poate și pentru că multe lucruri mi-au fost inspirate chiar de ei, de problemele și gândurile lor, la un moment dat“.

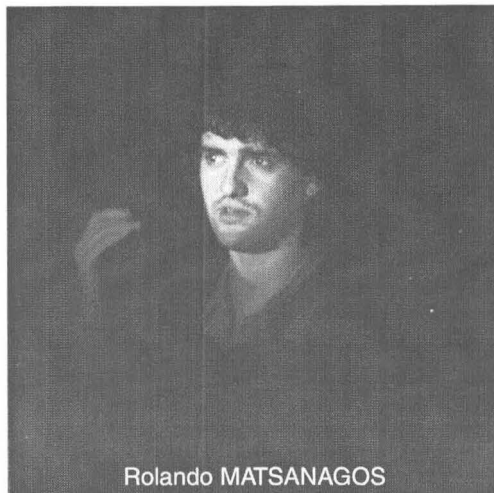
Teatrul Luni de la „Green Hours“ – Stop the tempo de Gianina Cărbunariu. Regia: Gianina Cărbunariu. Cu: Maria Obretin, Paula Gherghe, Rolando Matsanagos.

Maria OBRETIN

Paula GHERGHE

Rolando MATSANAGOS